

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 116/2016
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Х. и др., због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Х., адвоката С.М. и браниоца окривљеног С.С., адвоката И.Ч., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 24/2014 од 21.04.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 715/15 од 22.10.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 24.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Х., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 24/2014 од 21.04.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 715/15 од 22.10.2015. године, у односу на повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 24/2014 од 21.04.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 715/2015 од 22.10.2015. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К 24/2014 од 21.04.2015. године, окривљени С.С. и Р.Х., оглашени су кривим и то: окривљени С.С., због кривичног дела

недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године, за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и за кривично дело убиство подстрекавањем из члана 113. у вези члана 34. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од девет година, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 12 година у коју се урачунава време проведено у притвору од 22.03.2011. године па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене пресудом К 24/2014 од 21.04.2015. године и окривљени Р.Х., за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и за кривично дело убиство из члана 113. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 15 година, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 16 година и 6 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 29.10.2010. године па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене пресудом К 24/2014 од 21.04.2015. године. Истом пресудом окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка плате и то окривљени С.С. износ од 235.647,00 динара, а окривљени Р.Х. износ од 414.962,00 динара, од чега на име судског паушала сваки по 10.000,00 динара, на име трошкова вештачења од стране вештака З.Л., вештака балистичара М.К., трошкове вештачења института за судску медицину, вештака обдуцента и вештака медицинске струке С.К., и на име трошкова за долазак пет сведока на главне претресе, на име трошкова спровода окривљених на главне претресе, сваки по 80.563,00 динара, окривљени С.С. на име трошкова лечења износ од 145.084,00 динара, окривљени Р.Х., на име трошкова спровода из КПЗ Ниш у Виши суд у Новом Пазару, на главни претрес износ од 14.574,00 динара и на име трошкова бранилаца постављених по службеној дужности износ од 404.962,00 динара, уплатом на жиро рачун Републике Србије, Вишег суда у Чачку, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Оштећени И.О. и С.О., су за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 715/15 од 22.10.2015. године, делимичним усвајањем жалби Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и окривљеног Р.Х., првостепена пресуда је преиначена само у делу одлуке о казни тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљенима за кривична дела за која су оглашени кривим првостепеном пресудом и то окривљеном С.С. за кривично дело убиство подстрекавањем из члана 113. у вези члана 34. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 11 година, за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, узео као правилно утврђену казну затвора у трајању од две године и за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, узео као правилно утврђену казну затвора у трајању од две године, а окривљеном Р.Х. за кривично дело убиство из члана 113. Кривичног законика, утврдио казну затвора у трајању од 12 година, а за кривично дело

недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика узео као правилно утврђену казну затвора у трајању од две године, па их осудио и то: окривљеног С.С. на јединствену казну затвора у трајању од 14 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 22.03.2011. године, а окривљеног Р.Х. на јединствену казну затвора у трајању од 13 година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 29.10.2010. године, док су у преосталом делу жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и окривљеног Р.Х. и жалба браниоца окривљеног С.С. одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена. Истом пресудом одбачена је као недозвољена жалба браниоца окривљеног Р.Х., адвоката Д.Н. од 17.06.2015. године, изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку К 24/2014 од 21.04.2015. године. Окривљени С.С. је обавезан да на име трошкова кривичног поступка који су настали пред другостепеним судом у буџетска средства суда уплати износ од 31.125,00 динара у року од 30 дана од дана доношења пресуде, под претњом извршења.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

Бранилац окривљеног Р.Х., адвокат С.М., због повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у вези члана 485. став 1. тачка 1) и тачка 3) и став 2. истог члана ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе применом члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, јер није доказано да је учинио дело за које је оптужен и због повреде људских права и слобода окривљеног која су зајамчена Уставом и Европском конвенцијом на који се односи члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП; и

Бранилац окривљеног С.С., адвокат И.Ч., због повреда Закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, у вези члана 485. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљених, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те је по оцени навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљеног Р.Х. у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног Р.Х. повређен Закон из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, на тај начин што је у поступку пред Апелационим судом у Крагујевцу у доношењу другостепене пресуде Кж1 715/2015 од 22.10.2015. године, као члан већа учествовала судија Олга Пековић, иако је морала бити изузета од судијске дужности, јер је у истом предмету

учествовала у доношењу мериторне одлуке о оптужби и то решења Кр 22/14 од 13.03.2014. године, којим је одлучено да нема места одређивању другог стварно надлежног суда за одлучивање у поступку испитивања оптужнице Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару Кт 140/10 од 29.10.2014. године, а поводом изјављених одговора бранилаца окривљеног С.С., адвоката С.П. и окривљеног Р.Х.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, постоји уколико је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети. Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако тим закоником није другачије прописано.

По налажењу Врховног касационог суда околност што је судија Олга Пековић, која је била члан већа Апелационог суда у Крагујевцу које је донело побијану другостепену пресуду Кж1 715/2015 од 22.10.2015. године, у истом предмету учествовала у доношењу решења Кр 22/14 од 13.03.2014. године, којим је одлучено да нема места одређивању другог стварно надлежног суда за одлучивање у поступку испитивања оптужнице Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, Кт 140/10 од 29.01.2014. године, а поводом изјављених одговора бранилаца окривљених С.С., адвоката С.П. и окривљеног Р.Х., не представља ниједан од разлога за њено изузеће прописаних у члану 37. став 1. тачка 4) ЗКП, имајући у виду да цитираним решењем није одлучивано о потврђивању оптужнице нити исто, а на супрот наводима захтева браниоца окривљеног Р.Х., има правни карактер мериторне одлуке о оптужби, због чега су наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, оцењени као неосновани.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног Р.Х. у захтеву истиче и то да је у току предметног кривичног поступка судија Вишег суда у Новом Пазару, Мирољуб Вујовић и поред службене белешке од 10.05.2011. године, у којој је констатовао да је поступао у овом предмету у истражном поступку, односно да је дао наредбу за претресање стана и других просторија због чега је спречен да поступа у овом предмету као члан судећег већа, као председник већа донео пресуду Вишег суда у Новом Пазару К 9/11 од 10.05.2012. године.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Р.Х., Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Ово стога, јер из списка предмета произлази да је Виши суд у Новом Пазару, ранију првостепену пресуду К 9/11 од 10.05.2012. године, донео у већу чији је председник био судија Мирољуб Вујовић, а која пресуда је укинута

решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3829/12 од 01.12.2012. године, након чега је поступак настављен пред Вишим судом у Чачку који је донео побијану првостепену пресуду К 24/2014 од 21.04.2015. године, а у чијем доношењу није учествовао судија Вишег суда у Новом Пазару, Мирољуб Вујовић, па следствено томе околност изнета у захтеву браниоца окривљеног Р.Х. није разлог за обавезно изузеће судије из члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Из изнетих разлога, захтев браниоца окривљеног је и у овом делу оцењен као неоснован.

Према наводима захтева браниоца окривљеног Р.Х., одредба члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, повређена је и тиме што су судије Татјана Мишић и Есад Вељовић, били чланови већа Апелационог суда у Крагујевцу које је донело побијану другостепену пресуду у истом предмету учествовали у доношењу решења Апелационог суда у Крагујевцу и то: судија Татјана Мишић решења Кж2 1702/13 од 01.08.2013. године, којим решењем су одбијене као неосноване жалбе окривљеног Р.Х. и браниоца окривљеног С.С. изјављене против решења Вишег суда у Новом Пазару Кв бр.303/13 од 19.07.2013. године, којим је окривљенима Р.Х. и С.С. продужен притвор и решења Кж2 2813/13 од 24.12.2013. године којим је одбијена као неоснована жалба оштећеног као тужиоца Р.Х. изјављена против решења Вишег суда у Новом Пазару К бр.36/13 од 06.12.2013. године, а судија Есад Вељовић, решења Кж2 1190/14 којим је делимично уважена жалба бранилаца окривљених Р.Х. и С.С., па је решење Вишег суда у Новом Пазару Кв 26/14 од 03.02.2014. године, преиначено у погледу трајања притвора којим је уважењем жалбе окривљеног Р.Х. и његовог браниоца и по службеној дужности у односу на окривљеног С.С., укинута решење Вишег суда у Новом Пазару Кв 1/14 од 13.01.2014. године и предмет упућен првостепеном суду на поновно одлучивање и решења Кж2 867/14 од 15.07.2014. године, којим су одбијене као неосноване жалбе окривљеног Р.Х. и његовог браниоца изјављене против решења Вишег суда у Чачку Кв 150/2014 од 04.07.2014. године.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног Р.Х. иако у захтеву истиче да наведене околности представљају разлоге за обавезно изузеће судије прописане чланом 37. став 1. тачка 4) ЗКП, изнетим наводима у суштини указује на постојање околности које изазивају сумњу у непристрасност наведених судија што су разлози за изузеће судије, односно судије поротника од судијске дужности у смислу члана 37. став 2. ЗКП, што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног односно његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног Р.Х. у погледу изнетих навода оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног Р.Х. у захтеву истиче да су нижестепени судови на штету окривљеног повредили одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП, са образложењем да чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, да изведени докази нису цењени, при чему су неки погрешно прихваћени као неспорни, посебно ДНК вештачење, те да би бројни нови докази чије извођење је предложено на седници

већа другостепеног суда од стране браниоца окривљеног а нису изведени у току поступка, довели до утврђивања другачијег чињеничног стања од оног описаног у изреци првостепене пресуде што је, према наводима захтева, имало за последицу и повреду одредбе члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, јер није доказано да је окривљени Р.Х. извршио кривично дело за које је оптужен и да је следствено томе требало да буде донета ослобађајућа пресуда.

Поред тога, бранилац окривљеног Р.Х. у захтеву оспорава оцену нижестепених судова одбране окривљеног којом не признаје извршење предметних кривичних дела и изведених доказа а посебно исказа сведока С.Д. и Ф.Г. те обављену реконструкцију догађаја од 09.04.2013. године. У прилог закључку да су сви изведени докази остали у сумњи, према ставу браниоца, указује и смањивање казне овом окривљеном током поступка почев од пресуде Вишег суда у Новом Пазару К 9/11 од 10.05.2012. године којом је окривљени био осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 24 године и 8 месеци, па пресуде Вишег суда у Чачку К бр.24/14 од 21.04.2014. године којом је окривљени био осуђен на јединствену казну затвора од 16 година и 6 месеци и на крају до другостепене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 715/15 од 22.10.2015. године, којом је окривљеном изречена јединствена казна затвора у трајању од 13 година, имајући при томе у виду да се све три пресуде заснивају на истом чињеничном стању.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног Р.Х., цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, због чега бранилац овог окривљеног иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама.

Надаље, бранилац окривљеног Р.Х. у захтеву наводи да првостепена пресуда уопште не садржи разлоге о одлучним чињеницама нити у погледу оцене одбране окривљених и изведених доказа, који недостатак пресуде је прописан као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди као ни због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), члана 423. став 1. тачка 2), и члана 37. став 2. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Р.Х. у овом делу оценио као недозвољен.

Побијајући правноснажну пресуду због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног Р.Х. у захтеву наводи да је овом окривљеном

повређено људско право које је зајемчено Уставом односно Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, што је утврђено решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 К 41/14 од 15.10.2014. године, којим је усвојен захтев предлагача Р.Х., те је утврђено да му је у кривичном поступку који се водио код Вишег суда у Новом Пазару, под бројем К 9/11 и К 99/12 пред Вишим судом у Чачку за кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 3) Кривичног законика, повређено право на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 31. и 32. став 1. Устава Републике Србије, а Вишем суду у Чачку наложено да у року од 10 месеци од дана достављања те одлуке оконча кривични поступак доношењем пресуде.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева, одређено да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог Законика мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, а да бранилац окривљеног, иако захтев подноси по законском основу из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, уз захтев није доставио одлуку Уставног суда, или Европског суда за људска права којом је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку, које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног С.С., правноснажну пресуду побија захтевом за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, указивањем да радња извршења која се окривљеном С.С. ставља на терет не представља кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, јер из изреке пресуде не произлази да је услед радње коју је предузео овај окривљени створена конкретна опасност за било кога од присутних лица, с обзиром на то да, када је у питању први пројектил у изреци пресуде није наведено у ком правцу је исти испаљен и каква је опасност тиме изазвана за Р.Х. и Џ.М., нити се, када је реч о другом пројектилу, из изреке првостепене пресуде може утврдити како је метак који је испаљен у вис створио конкретну опасност за било кога од присутних лица.

Међутим, Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног С.С., неосновани. Наиме, у чињеничном опису дела окривљеног наведеног у ставу I, тачка б) изреке првостепене пресуде означене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени С.С., оглашен кривим правноснажном пресудом укључујући и радњу предметног кривичног дела која се састоји у предузимању опште опасне радње – пуцању из ватреног оружја, која је за последицу имала наступање опасности за живот и тело присутних лица, С.Д., сада пок. С.О., Р.Х. и Џ.М., а по налажењу овог суда, питање да ли је услед опште опасне радње коју је предузео окривљени изазвана конкретна опасност за живот и

тело присутних је у домену утврђеног чињеничног стања што не може бити предмет испитивања по овом ванредном правном леку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног С.С. у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оценио као неоснован.

Бранилац окривљеног С.С. у захтеву указује у односу на кривично дело убиство подстрекавањем из члана 113. у вези члана 34. КЗ, за које је окривљени С.С. оглашен кривим правноснажном пресудом, да чињенични опис дат у изреци првостепене пресуде у ставу I, под тачком в) и у односу на окривљеног С.С. и под тачком 2. у ставу II изреке, у односу на оптуженог Р.Х., не указује да је окривљени С.С., одлучујуће утицао на вољу окривљеног Р.Х. да лиши живота сада пок. С.О., затим да правноснажном пресудом није утврђено када, где и на који начин је окривљени С.С., подстрекао окривљеног Р.Х. да лиши живота С.О., односно на који начин је са окривљеним Р.Х. постигао договор у вези са лишењем живота наведеног лица. Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима захтева браниоца окривљеног С.С. у овом делу оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у побијаним правноснажним пресудама и то у погледу предузимања инкриминисаних радњи подстрекавања окривљеног Р.Х. на лишење живота сада пок. С.О.

Бранилац окривљеног С.С. у захтеву указује на неразумљивост изреке првостепене пресуде која се огледа у томе што је чињенични опис изреке пресуде када је у питању радња за коју је окривљени С.С. оглашен кривим за кривично дело убиство подстрекавањем из члана 113. у вези члана 34. КЗ, противречан ономе што је наведено у чињеничном опису радње извршења кривичног дела убиство из члана 113. КЗ за које је правноснажном пресудом оглашен кривим окривљени Р.Х. Недостатак пресуде на који се указује овим наводима захтева предвиђен је као битна повреда одредаба кривичног поступка у члану 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног, чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, нити по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.